

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 149/25
11.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Љиљане Милосављевић и Милице Аксентијевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Филиповић, адвокат из Београда, ул. Савска бр.17, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ул. Косовска бр.31, ради исплате, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1526/23 од 18.9.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 1526/23 од 18.9.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1526/23 од 18.9.2024. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском тужиоца од 24.5.2024. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених зарада, за период од априла 2020. године закључно са октобром 2022. године, исплати укупан износ од 1.745.381,19 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става, као и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на напред наведене износе неисплаћених зарада и то: доприносе пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање Републике Србије. Ставом трећим изреке обавезана је тужена

да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 270.201,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу тужене.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је 2008. године засновао радни однос у Министарству унутрашњих послова, Координациона управа за Косово и Метохију, на радном месту полицајца. Решење о пријему је потписао, али примерак тог решења никада није добио из безбедносних разлога, што је првостепени суд утврдио из сагласних исказа тужиоца и сведока ББ и ВВ, тужиоцевих колега, које је прихватио као јасне, логичне, убедљиве и међусобно сагласне. Тужилац је свакодневно обављао послове и радне задатке свог радног места полицајца у цивилу и то у виду обезбеђења цркви, школа, обданишта, објеката, манастира и објеката од виталног значаја, као и представника државе када долазе на територију КиМ, о чему је усмено достављао извештаје о раду надлежном старешини ГГ. Зараду је примао до јуна месеца 2013. године на рачун у Комерцијалној банци, након чега му је иста обустављена, иако је и даље наставио да ради. Тужилац је у новембру 2022. године засновао радни однос при општини Лепосавић. Тужилац од тужене није примио решење о престанку радног односа. Вештачењем је утврђена висина потраживања тужиоца, за период од априла 2020. године закључно са октобром 2022. године, у износима садржаним у ставу другом изреке побијане пресуде.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, с позивом на одредбе члана 184, 184а и 184б Закона о полицији (Службени гласник РС бр.6/16...87/18), а применом правила о терету доказивања, закључио да је тужбени захтев тужиоца основан. Према датим разлозима, тужилац никада није добио решење о заснивању радног односа, као ни решење о престанку радног односа, иако је у утуженом периоду био радно ангажован и примао плату до краја маја 2013. године, када му је исплата плате обустављена. Како је тужена тужиоцу прекинула да исплаћује зараду, а није донела одлуку о престанку радног односа тужиоца, то је првостепени суд оценио да тужилац у таквој ситуацији има право на исплату зараде у висини утврђеној вештачењем. На досуђене износе, тужиоцу је досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Првостепени суд је оценио као неоснован навод тужене да је тужилац преклудиран за подношење тужбе у смислу одредбе члана 195. Закона о раду, с обзиром да се рок из наведеног члана односи на тужбу против решења којим је повређено право запосленог, а тужилац у конкретном случају потражује накнаду штете због обуставе у исплати зараде.

Применом члана 51. у вези са чланом 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, првостепени суд је обавезао тужену да у име и за рачун тужиоца на досуђене износе уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним органима, с обзиром да је реч о акцесорном захтеву.

Првостепени суд је применом одредбе члана 199. став 2. у вези члана 200. став 2. Закона о парничном поступку, дозволио причање тужбе, оценивши да је то целисходно за коначно решење односа међу странкама, као и из разлога што поступак по преиначеној тужби није знатно продужио трајање парнице.

Доносећи одлуку садржану у ставу другом изреке ожалбене пресуде, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које у битном прихвата и овај суд.

На положај дужности, права и одговорности запослених у Министарству унутрашњих послова, примарно се примењује Закон о полицији (“Службени гласник РС”, бр.6/16...87/18) и прописи донети на основу тог закона, а супсидијарно, у погледу питања која њима нису регулисана, прописи о државним службеницима, како то произлази из одредбе члана 250. Закона о полицији.

Према одредбама члана 62. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...157/20), државни службеник по правилу заснива радни однос на неодређено време, а радни однос који је заснован на неодређено време може да престане у законом одређеним случајевима.

Одредбама члана 131. истог закона, прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона: 1) кад наврши радни век - даном навршења 65. године живота ако има најмање 15 година стажа осигурања; 2) ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци - даном правноснажности пресуде; 3) ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место - наредног дана од протека два месеца откад је постао нераспоређен; 4) ако неоправдано изостане с рада најмање три узастопна радна дана - трећег дана изостанка с рада; 5) ако, супротно одредбама члана 99. став 5. овог закона, не положи државни стручни испит према плану и програму за степен стручне спреме који је стекао додатним образовањем. Државном службенику радни однос престаје по сили закона и из других разлога предвиђених општим прописима о раду којима се уређује престанак радног односа независно од воље запосленог и воље послодавца.

Према одредбама члана 132. истог закона, о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан кад је радни однос престао. Против решења

жалба није допуштена, али може да се покрене управни спор.

Поштујући наведене норме, а код утврђене чињенице у поступку пред првостепеним судом, да је тужени послодавац без доношења решења о престанку радног односа, тужиоцу обуставио исплату плате иако је он наставио са радом у утуженом периоду, а основна обавеза послодавца је да запосленом обезбеди обављање послова за које је засновао радни однос и да му за обављени рад исплати зараду, односно плату, правилно је првостепени суд оценио да је тужбени захтев тужиоца основан, па је потврђена одлука садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, којом је тужена обавезана да тужиоцу за утужени период исплати неисплаћене плате.

Пропуст тужене да тужиоцу регулише радноправни статус доношењем решења о престанку радног односа или решења у коме је садржан правни основ за обуставу исплате плата, представља доказ тужиоца о узроку штете коју је претрпео у спорном периоду, а тужена у смислу одредбе члана 231. Закона о парничном поступку није приложила нити предложила доказе којима оспорава чињеничноправни закључак првостепеног суда да је тужилац био у радном односу код тужене, па тужена неосновано жалбом указује на неправилну примену материјалног права.

Неосновано се жалбом тужене указује да није утврђено у чему се састојао фактички рад тужиоца у спорном периоду, те ко му је био претпостављени, с обзиром да је из исказа тужиоца и саслушаних сведока, којима је првостепени суд поклатио веру, утврђено да је тужилац обављао дужност на терену, да је обезбеђивао верске објекте, школе и вртиће, а да му је претпостављени био ГГ.

Жалбени наводи којима се истиче да тужена на простору Косова и Метохије не може обављати послове безбедности, као ни жалбени наводи којима се указује на Војно-технички споразум закључен дана 9.6.1999.године између Владе Савезне Републике Југославије и Међународних безбедносних снага, нису од утицаја на другачије пресуђење, као ни указивање у жалби на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права, код утврђене чињенице у првостепеном поступку да је тужилац у утуженом периоду за тужену обављао радне задатке по налогу претпостављених на том подручју.

Предмет спора у овој парници је имовинскоправни захтев, па подношење тужбе суду није везано за преклузивни рок из члана 195. став 2. Закона о раду. Стога је без утицаја на оцену правилности ожалбене пресуде указивање жалбе да је тужба у овој парници поднета по протеку рока из назначене норме.

Супротно наводима жалбе, изрека првостепене пресуде је разумљива и не противречи разлозима датим о свим битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па се жалбом неосновано указује на учињену битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер пресуда такве недостатке нема и може се испитати.

Указивање у жалби да у уводу пресуде нису наведени сви подаци прописани чланом 355. став 3. Закона о парничном поступку, није од утицаја на другачије

пресуђење, при чему је у уводу пресуде назначен јединствени матични број тужиоца.

Како се наводима жалбе туженог не доводе у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у ставу другом изреке, у том делу је потврђена, како одлука о главном потраживању, тако и одлука о законској затезној камати, јер је донета правилном применом одредаба чланова 277. став 1. и 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Потврђена је и одлука о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је донета сагласно одредбама чланова 2. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Потврђено је и решење садржано у ставу првом изреке првостепене пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 199. и 200. Закона о парничном поступку, а жалба не садржи посебне разлоге који се односе на побијано решење.

Како се ни осталим наводима жалбе тужене не доводи у питање правилност ожалбене одлуке, то их овај суд није посебно образлагао.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 153. и 154. Закона о парничном поступку и одговара исходу спора и успеху странака, као и члана 277. и 324. Закона о облигационим односима, а жалба у овом делу не садржи посебне разлоге.

Како тужена није успела у поступку по изјављеном правном леку, а одговор на жалбу не представља потребан трошак за вођење парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, то тужиоцу и туженој не припада накнада трошкова другостепеног поступка.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредби члана 390, 401. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**